

17. dubna 2004 - tento den změnil celý můj život. Tehdy jsem si domů přivezla Dicka. Nebudu líčit, jak byl Dick skvělý pes, nebo že měl perfektní povahu, protože by to nebyla pravda. S Dickem byly od puberty velké problémy, byl agresivní na psy, na lidi, utíkal za háravkama, za zvěří, na cvičáku mi spousta lidí radilo, ať dám Dicka pryč, než mě pokouše. Nemám jim to za zlé - mysleli to dobře....My jsme to ale spolu nikdy nevzdali a Dick byl prostě takový, jaký byl. Měla jsem ho ráda a on měl rád mě. Nakonec jsme spolu složili 6 zkoušek a dokonce máme doma i dva poháry. Posledních pár let života byl Dick zlatý pohodář, jak má správný zlatý retrívr být. Prožil s námi 13 let života a pár měsíců k tomu, což je krásný věk na psa velkého plemene. Když jsme v jeho deseti letech zjistili, že má v noze kostní nádor, tak jsme mu nedávali už moc let, ale on tu s námi stejně další tři roky v pohodě byl. No úplně v pohodě to nebylo, onemocnělo mu totiž srdce, opakovaně se mu vracela bronchitida. Vlastně se dá říct, že měl celý život nějaké zdravotní problémy, ale vždycky se z toho dostal a nikdy se dlouho netrápil.

Ted' už to ale bylo hodně zlé, a já se musela rozhodnout, jestli se ještě o něco snažit, nebo mu to ulehčit aby se dál netrápil. Bylo to pro mě to nejtěžší, co jsem v životě musela zatím udělat, co jsem musela rozhodnout. Ono se některým řekne, že to byl jenom pes, ale rozhodovat o životě živé bytosti není nikdy jen tak. A pro mě to byl především kamarád a společník, s kterým jsem strávila půlku svého života. Prožili jsme spolu moje dětství, pubertu, studium na vysoké – vlastně se mnou vydržel až do mých promocií, kdy jsem ho nechala uspat. Jeho život skončil ve chvíli, kdy se v mém životě uzavřela jedna z kapitol – dokončení školy a začátek stěhování do nového domu. Možná že mi chtěl všechno tak nějak ulehčit, protože jsme měli obavy, jak si Dick zvykne na nový domov, jak se snesou Dick se Zackem, jak budeme řešit bouřky, když budeme v práci a nebude doma nikdo, kdo by ho schoval.

Dick už není, ale máme ještě Zacka a i když Dick odešel navždy, tak taky navždycky zůstane v mých vzpomínkách. Historiky o tom, kolik nám doma zakousnul kur, nebo jak jsem s ním spávala ve sklepě, protože se bál bouřek, jak naháněl po dědině háravky a několikrát mi utekl, budu jednou určitě vyprávět svým dětem a za nějakou dobu budu na to vzpomínat s úsměvem na tváři, ale zatím to ještě nejde.

Tak jako se nezapomíná na první lásku tak asi žádný kynolog, pejskař, nezapomene na svého prvního psa. Já hlavně nezapomenu na to, co jsem se díky Dikoušovi naučila. Naučil mě zodpovědnosti, trpělivosti, co to obnáší starat se o někoho každý den, venčit za každého počasí a i když se zrovna nechce, pečovat o někoho kdo je nemocný. Taky mě naučil kašlat na to, co si lidi o mě myslí. Naučil mě nevzdávat se. Díky němu jsem poznala spoustu fajn lidí a získala přátelé. Díky němu jsem měla vždycky kam utéct před svými problémy a starostmi. Nikdy nezapomenu na naše výlety, túry, na podzimní procházky přírodou, na to, že jsem se měla komu vybrečet do kožichu. Prožil se mnou třetinu mého života. A na rozdíl od spousty lidí mě nikdy nesoudil a vždycky mi dokázal odpustit. Doufám, že měl se mnou dobrý život a že byl šťastný pes, protože já jsem ráda, že jsem si před 13ti lety vybrala právě Dicka...